

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 637.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181656608/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

pibled Fugt og Regndryp i stride Strømme ned over Ann Mari's fattige Aaretning.

Skjønt hun gjennem Aarene var bleven baade sløv og døv af at klage for uvillige Øren, havde hun dog herset saa længe med Sogneraadet, at det var gaaet i Lag med at lægge nyt Tække op; ei Loft over Kjøkkenet var der dog stadig ikke blevet Raad til.

Hans Nielsen, Fattigforstanderen, lod for 111te Gang Ann Mari Kjærsgaard vide, hvad hun og hendes Unger havde kostet de to Kommuner i Følge Protokollerne for sidste Regnskabsaar. Skulde Folk som hun ikke takke og være glade til, naar de havde Tag over Hovedet og ikke forfængeligen attraa Loft ogsaa!

„En maa ikke forlange at faa alting gjort paa jen Gaang, Morlii; I har misæi godt af at tænke ved, te det er andre dje' Pung, det skal gaa ud af; noget andet var det, hvis I selv kunde beta!' et.

Tho er I ett fornøjet med jer Stilling, som I har den her, er der jo Plads til jer paa æ Fattiggaard.

Aaejow!“

Traslen med Fattiggaarden havde aldrig forfejlet sin Virkning overfor Ann Mari Kjærsgaards Flothedsstrømme.

Saa haendte det en Dag, da Ann Mari havde en Poitte over liden, at en Gnist fra Kvaset sprang op i Taget og tændte. I et Nu var det tørre Tække ompændt af Luer.

Det var en Søndag med bagende Sol lige efter Kirkegangstid; i Løbet af et Øjeblik havde de smældende Flammer tilkaldt en hel Hoben Mennesker; de stod noget stramt i Søndagstøjet, som kvied de sig ved at faa det i Berøring med Gnisterne og Regen.

Ann Mari havde selv faaet alle Børnene og den ikke altfor ædru Skomager ud af Hytten. Kun faa af de forsamlede tog nogen Del i Redningen; en lille vims Højskolepige med Haaret i oldnordiske Slangebugter ud over Akslerne sprang dog behjærtet ind under Luerne og kastede et Par Tallerkener og en Petroleumslampe ud af det aabne Vindue, saa begge Dele laa som Skaar i Veigrøften; saa var det dog reddet — Gud være takket!

Ann Mari Kjærsgaard stod foran Branden og græd og vred sine fattige Hænder. Paa een Gang blev hun — ved at stirre paa Flammerne — som aldeles ude af sig selv